

Võikõllane

Päivlik, pätslik

Laulavad ja mängivad:

Aare Laak, Merle Antson

Sven Antson, Taago Tubin

Noot: Janika Oras

Päiv - lik, päts - lik, päiv - lik, päts - lik,
tu - lõ väl - lä, tut's - lik, tu - lõ väl-lä...

Keskmisses osas korduv variant

Sõg - li, sõg - li sõg - la - ga

Nii lauldakse

MM♩=140

$d^2=d^1$ Päiv - lik, pät's - lik, tu - lõ väl - lä, tut's - lik,
 küd - sa sul - lõ kuk - lõ, pa - nõ mu - na sis - se, jä - tä ot - sa väl - lä! ×
 Sõg - li, sõg - li sõg - la - ga, sõg - li sõg - la põ - ha - ga,
 nõg - li, nõg - li nõg - la - ga, nõg - li nõg - la sil - mä - ga,
 ot - sõ, ot - sõ o - ra - ga', ot - sõ o - ra ot - sa - ga!
 Päiv tul' - li väl - lä kul - lat - sõst keld - rest, hõ - põ - liv - va põ - ha alt,
 pa - ni ti - mä kot - ti. Ko - til ol'l üt's mul - gu - kõ - nõ,
 päiv tul'l väl - lä, sai il - los il - ma - kõ - nõ, lät - si ka - r'a - ga ko - do.

RKM, Mgn. II 3504 (23) < Vastseliina, Ala-Hanikase k – K. Salve < Erna Ojaperv, s 1914 (1981).
 Noodist. A. Vissel.

Nii on ka lauldud

Päivlik, pätslik

Päivlik, pätslik,
tule väl'lä tutslik!
Kütsä sulle kukli,
pane muna sisse,
jätä otsa vällä.

Sõgli, sõgli,
sõglaga,
sõgli sõgla
põhjaga.
Nõgli, nõgli,
nõglaga,
nõgli nõgla
silмага.
Otsi, otsi, oraga,
otsi ora otsaga!

Päiv tull' väl'lä
kullatsest
kambrest.
Pistsi päivä kotti,
kotil oll' üts
mulgukõnõ,
päiv pääse väl'lä -
sai ilos ilmakõnõ.

Lätsi kar'aga kodo!

Päevlik, pätslik,
tulõ vällä tutslik,
küdsä sullõ kuklõ,
panõ muna sisse,
jätä otsa vällä!
Sõgli, sõgli, sõglaga,
sõgli sõgla põhaga,
nõgli nõgla nõglaga,
nõgli silmagä,
otsõ, otsõ oraga,
otsõ ora otsaga!
Päev tul'li vällä
kullätsõst keldrest,
hõpõlivva põha alt,
pani temä kotti.
Kotil ol'l üts mulgukõnõ,
päev tul'l vällä,
sai illos ilmakõnõ,
lätsi kar'aga kodo.

RKM,Mgn II 3504 (23) < Vastseliina khk., Ala-
Hanikase k. - K. Salve < Erna Ojaperv, s. 1914
(1981)

Vöikõllane

Aare Laak

Nime leidsime spontaanselt, ühe laulu pealkirjast ja see peaks kajastama natukene kummastatud maailma.

Meie omavaheline seotus Tartu Lasteteatriga on jäänud, ehkki me ei laula enam rahvalaule nagu varasema pundiga, mille eesotsas oli Anne Türnpu. Siis me laulsime peamiselt pärimuslaule, meil oli rohkem lauljaid ja esitus keskendus laulule, nüüd oleme kasutanud enam pille ja vahel mõtelnud koguni elektripillide juurdevõtmisest.

Sven ja Merle teevad tekstidele viisid. Mängimine ja kokkumäng on meil suuresti improvisatsiooniline. Selles suhtes oleme unikaalsed, et ega meist keegi viisi kirja ei pane, vaid laulame seda, mis mälus püsib. Aeg-ajalt võtame pundi kokku ja mängime. Keegi meist tuleb ja laulab teksti maha, seejärel proovime kokku mängida - nii ta saabki lauluks. Nii et laulud on kujunenud mängimise käigus, spontaanselt.

Päris selget suundumust meil pole. Oleme laulnud Yeatsi, mõned laulud on iiri päritolu, on rahvalaule, autoriluulet, väheke on nagu *Jää-ääre* ja InBoili-stiilis laule, kuid see pole taotluslikult nõnda. Ehk me mahume termini alla *folkmuusika* ning *Päivlik-pätslik* rocki-mõjuliste laulude hulka.

Kommenteerib Ants Johanson

Kui folgi all mõista autorilaulu ja mitte ainult rahvamuusikat, siis on *Vöikõllane* nii folk- kui pärimusmuusikat esitav ansambel. Ma paigutaksin nad kõige paremas mõttes traditsioonilise eesti pärimusmuusika mõjutustega, sellel

kasvanud folkmuusika hulka. Minu jaoks kuuluvad nad Tartu kevadfolgi ja paljuski Jaan Toominga, Jaan Kiho ja Anne Maasiku järglaste sekka. Lihtsalt hoiakus on midagi väga sarnast.

Võikõllane laulab nii luuletajate, kui enda tekstidele loodud laule, nad kasutavad rahvalaulust mõjutatud tekste ja otseselt rahvalaule.

Nende plussiks on see, et *Võikõllane* ei ole professionaalne ansambel - puudub liigne viimistletus, mis tihti on ka pofessionaalne külmus või arvestatus.

Teiste folkmuusika esitajatega võrreldes on nende muusikas olulisem osa pillidel, pillimängu oskusel. Kui seni on seda tüüpi muusikas põhiohk olnud laulul ja sõnadel, siis nemad on võrdväärseks juurde võtnud pillimängu. Oli ju tihti pill, oli see siis trumm või kitarr, ainult saateks, siin on pill muutunud laulule võrdväärseks partneriks. Utreerides väidan, et Eestimaal on üldiselt nii, et kitarr annab laulmise toetamise kõrval ka lihtsalt käte tegevust, et käed ei seisaks rüpes. *Võikõllase* esituses on pillide mängimise mõnu. Varem polegi viisi või keerukamat saadet kitarr, rääkimata mandoliinist, sedalaadi muusikas mänginud. Ta on jäänud laulule saateks. Siin annavad oma osa Aare veenev mandoliinimäng ja Sveni kitarrimäng. Löökpillid alles otsivad *Võikõllase* helipildis oma rolli. Pillimängu oskus annab juurde Merle väga tugevale laulmisele. Tema ürgselt, jõuliselt, ilma eputamata laulmist tõstaksin väga esile. Ma ise otsin laulmises loomulikkust ja ei hinda maneeritsemist - Merle esitus on loomulik ja see on eriti folk-ja rahvamuusikas õigelt kohal.

APPI! Minu arvuti ei tunne seda faili!!!

Audio MPEG layer 3 on üsna uus standard, mistõttu enamus arvuteid ei pruugi osata sellest aru saada. Selleks tuleb paigaldada mpg faili mängija. Täpsemaid juhiseid [saad siit!](#)

3.15 Mb .mp3